

Posta Marianna

Krónikánk

Az utakban, mint erekben
még veretlen a kényszer,
hogy innen tovább, ide vissza,
de soha nem épp itt, és ezért
az álom, mindig máshol lakik,
talán a túlvilágon. Halottak őrzik,
hogy nekünk járjon, mint a napilapok,
az élet, hogy ezt tettük ma, de kár volt,
mert ebből is csak hír lett.

Köreim

Valahonnan rémlik és ismerős,
hogy én is jártam már itt azelőtt,
hogy idegen itt én sem vagyok
aszfaltnak, küszöbnek, kilincsnek;
hogy a lábnyomok, miket múltban tettem
előttem vannak, nem mögöttem.
Mégsem értem, mi folyik, hogy és
hová a végtelen... hogy az idő
az egyetlen, mi bevégez, siet vagy
késik, siettet vagy késleltet épp itt,
vagy épít. Jól tudom ezt. Tévhit,
hogy máshol kéne, másban kéne,
és, hogy felesleg, nem pedig túlélési kényszer,
amit elhagytam, majd felvettem, és képzel
két lépés között az álom, hogy visszajövök
és előlről járom.

A Térey-hősnő vall

Én vagyok Margitod,
az a szederjes arcú,
aki mellől néhány titok
felfalta az embert,
kié félig voltam csak,
míg élt, s most teljesen,
ahogy a lelkiismeretem
párolog, néhány dolgot
átgondolok, s tudom,
az első teljesülés,
bár valóban fényes,
hamis látszat volt,
de nem az az élet.

Most, hogy enged a múlt,
ideje bevallani, milyen rég
nem lakta érzés ezt a testet,
melyben gyermeket nemzett
a vágy, de ami mindig csak
vissza, soha nem épp most,
soha nem azért, ki itt,
soha nem előre vitt.

Annyi életlen perc közt,
most végképp egyedül;
minden gyerek kirepül.
emlékek kacattánca:
ezt felveszem, ezt felveszem,
ezt elhagyom, ezt felviszem...
hogy végképp közöm van,
mindenkihez, kit nem szerettem,
most hagyom, hogy nélkülem
fényesedjen az az életterlen
az életemben.

vivien

szépöcsém derekába harapott
és lassan fölfelé kúszva
körülfonta halántékát a tavasz
melle erősebb
mint apánké valaha
anyám is sápadt már mellette
és illata úgy dereng a ványadt falakon
akár a lecsorgó hó

én meg csak szememre paskolom
vágyaimat egyre s néha
elfáradok bele mint a szemgödör
mikor harckocsi-csordaként
gyúrja meg a gond
alázattal ostromolnak az évek
a valódi vének meg borzasztó
beletörődéssel figyelik
a meghajló napot
mely mostanában makulátlan
és mindennapi
reggel belerúgtam a napba
hogy egészen teleüvöltse szívemet
délben a sofőr is kalapot emelt
este pedig elfogtam egy csillagot
amit kitagadott a szerelmes ég

bizony érted és miattad állnak így a dolgok
imádkozz hát testvéreimért
de legjobban büszketartású öcsémet
szorítsd öledre

hisz derekába haraptál
és lassan fölfelé kúszva
körülfontad halántékát
szépbokájú vivien

Dömény Veronika

Zárlat

Végtelen
zárlat,
kő
a zsebben.

A pillák szabályos
megkomponáltsága lezárva.
Zöld roppanás
hirtelenül egy napba.
Magasra emelkedik
egy délelőtt.
Két ujj arckeret.
Szólampárt tép el
az áradás.
Külön csonkaság
nélküled lennem,
de veled:

végtelen
zárlat,
kő
a zsebben.

Kettétört ima

az enyém
hol széthajtott vízben
hol bokáig érő reményben gázolok
mikor
elfáradt szem délutánján
meglátlak
ahogy ottban ülsz
s megpróbálok közeledni
nehezen megy
órákig toporgok
elázott mondatokkal
ellened tekerednek rám
a tavirózsák szépségei
mámorai
ellened nyúlkálnak
elfojtanának
ne továbbítsam feléd
kettétört könnyörgésem

a partra kijutva
megszáritkozom majd
az örömben

Az alkony

gyermekai lehetünk csak.
Emlék, hogy látott valahol valaki.
Az alkony gyermekai lehetünk csak.
Emlék, hogy hallott valaha valaki.
Az alkony gyermekai lehetünk csak.
Félig zárt ének kései szóra.
Az alkony gyermekai lehetünk csak.
Külön eltett, elvett óra.
Az alkony gyermekai lehetünk csak.
Falfestett sötétség kedve.
Az alkony gyermekai lehetünk csak.
Orgonaszín árnyak teste.
Az alkony gyermekai lehetünk csak.
Kitágult tárgyak szemébe nézünk.
Az alkony gyermekai lehetünk csak.

Mesékről meséknek

A nappal illatai gyűlnek össze az éjszakában, de nem lágyan, éppenhogy- aligha érintésként, hanem erősen, kötelékek nélkül, annak kényszere nélkül, hogy reálisnak kellene lenni. Az éjjel illatai szabadok. Le tudják vetkőzni az embert, mindazt, amit mi róluk gondolunk, sematizálunk. Nem kényszeregnek, nem kövesednek bele szótárakba, fogalmakba. Nem félnek beszivárogni az álmaidba, lesimítani homlokodról a tevékeny kényszert, amit a minden nap salakja tesz rád. Ilyenkor hiszed el a Hókirálynőt, koboldokat, tündéretket, akik régen játszótársaid voltak. Ekkor keresheted meg az utat, a feléjük vezetőt. A mesét.

Az éj csend, az éj zene, az éj köszönőviszonyban sincs azzal, amit nappal róla gondoltál.

Az alkonyt a mesék hozzák el, nem könyvekből, inkább a szavakból ébredők. Csodát nem várhatsz az éjtől, ha nincsenek meséid, nehezen jön el.

Nem kell mindet elmesélned, elég, ha veled vannak, kísérnek a nappalokon. Elég, ha keveset szólsz. De annak súlya legyen. Tollpihe-szó elég van a nappalban.

Úgy szólj, hogy bele lehessen kapaszkodni szavaidba, ha a másiknak arra van szüksége, nem hazugul. Őszintén. Valahol a mesék is szeretik az igazat, a feléjük

nyíló ajtót a valóságban találsz. Nézz körül, nem rejtőznek-e mesék az utakon, amiken jársz, nem ülnek-e a padon lábaikat lógáztatva, téged várva, vagy a másik ember szemében, kicsit huncutul mosolyogva, vagy komolyan... a beszélgetőtársad szemében lévő mesék, ha észreveszed őket, felbolydulnak, röpködni vágyó madarak lesznek, kezedre, homlokodra, vagy szívedre telepednek. Engedheted őket magadhoz, hálásak lesznek érte, veled maradnak. Minél több mesét fogadsz be, annál többen lesznek, a másoknak is annál többet adhatsz.

A mesék nincsenek az időben, nem foglalkoznak a hónapokkal, évekkel, éppúgy el lehet mondani ma is, mint ötven év múlva. Terjedelmük sincs, lehet egy bölintés, egy beszélgetés, vagy még több. Lehet akadozó, sokáig hallgató, tisztán kimondható, dallamos, tavaszba, vagy télbe öltöző, mindegy. Lehet egy hóvirág, egy nyitott szó. Múltjuk, jövőjük nincs, most élnek. Ha elhagynak, magányosnak érzed magad, nem tudva, miért.

A mesének sok neve van: költészet, éj, barátság, szerelem, rácsodálás. És még millió és millió.

A mese az mese. Várhatod sokáig könnyes szemmel, szívdobogva, úgyis akkor jön el, amikor akar. Egy nap melletted lesz újra.

A mesét csak az erős lelkek tudják elfogadni, akik botladoznak a világban, akiknek nincs ajtajuk a befogadásra, azok nem. Botorkálhatsz elemlámpával a kezedben fényes nappal, körüljárhatod a várost, benézhetsz minden zugba, minden levél alá, felesleges fáradtság úgyis. Készülj arra, hogy jönnek, de nyitott szemekkel, hatalmadban tartva a mai napot.

Ha így élsz, már ma tiéd a holnap is.

A nappal illatai gyűlnek össze az éjszakában, de nem lágyan, éppenhogy- aligha érintésként, hanem erősen, kötelékek nélkül, annak kényszere nélkül, hogy reálisnak kellene lenni.

Az éjjel illatai szabadok.

Bölkény Gábor

Szöveglépés

szürke és vörös

Testemet húsevő virágok
marcangolják
sunyi csendben,
s csak az óra zord ketyegése
zakatol a
füleimben.

Nincs eszköz, amely megvédhetne
önmagamtól
engem. Abszurd:
mindennemű interakció
lehetetlen,
hiú a múlt.

tengerzöld és égszín

Az ép(p)en arrajárók minden
másodpercét
megbámulják
a létnek, egymás után lépnek,
követik a
kreált formát,

átgondolni azt már nincs idő,
gyorsan jó az
új pillanat,
agyuk végtelen nekrozisa
önállósult
e szusz alatt,

de fel még ez sem tűnik, túriuk
a változást,
az állandót,
morózus, korhadó figyelmük
nullázza a
bősz mondandót.

barna és barackszín

Féltem a tükörtől, mígnem egy
pillantás a
mikroszkópba
rádőbentett, a felszín rítul
ártatlan, és
pusztán forma,

ám rejtőzik mélyén valami
nanoatúr
pregnans való,
mely a szemfényvesztés standardja,
kvalitása
mértékadó.

bézs és rózsaszín

Koldultalak és feldúltalak,
erőszakkal
tettem érted.
Rúzs, parfüm, szemfesték, túsarok.
Te vagy a Nő
nekem. Félek.

türkiz és vízkék

Megszűnt a legfőbb. A fők mától
halk-suttogó-
sánta-árnyak,
a (fel)legek (le)mondvacsínált
halni vágó
haloványak.

fehér és fekete

A szöveglépés bonyodalmak
egész sorát
hozta létre.
S hogy helyes volt-e vagy inkorrekt?
Várni kell az
elemzésre!

Moz'art pour l'art

In Wien, oh veritas,
 egy hely, ahol megáll a józenész,
 város az emberben
 ember a városban,
 ahol ma is Mozartok százai
 nyüzsögnek az utcán,
 felruházott zsenik „á la 21. század”,
 így életben tartva a maestrot,
 aki vajhegedűjével
 ama deus
 ex machina
 módra
 köpülte a slágereket,
 alkotó művész, ki épp úgy
 Wolfgang, mint Goethe,
 és épp úgy zseni, mint ahogy
 kigondolta azt Goethe,
 persze a mi Mozart Wolfgangunk
 kérdezhetné, mi az, hogy zseni,
 erre Platón mondhatná,
 az, aki vagy ami részesül
 a zseni ideájában,
 persze a mi Mozart Wolfgangunk
 kérdezhetné, mi az az idea,
 erre Platón mondhatná,
 pl. az alma,
 szerintem én ezt jobban
 el tudnám magyarázni
 a mi Mozart Wolfgangunknak,
 pl. egy magas C hang
 akkor magas C hang,
 ha részesül a magas C hang ideájában,
 nem úgy az a magas C hang,
 amit én falschan éneklek ki,
 tehát én nem vagyok zseni,

Platón viszont ért hozzá
 Goethe Wolfganggal egyetemben,
 aki „Universalgenie”,
 de erről szimfóniákat lehetne zengeni,
 mondhatnám Mozart Wolfgangnak,
 persze neki se kellene több,
 ugyanis közte és köztem
 zongorázni lehetne a különbséget,
 de ez legyen az ő reszortja,
 én nem tudok zongorázni,
 inkább csak leszek
 zseniális hallgatója,
 mint kedvenc főiskolámnak,
 ahol sok-sok év alatt megtanítottak arra,
 hogy zsenik nincsenek,
 inkább tanulni kellene,
 ugyanis zseni az,
 aki vagy ami részesül
 a zseni ideájában,
 de Wolfgang és Wolfgang között is
 zongorázni lehetne a különbséget,
 nos, ez legyen a magas C hang reszortja,
 én ugyanis nem tudok különbségeket tenni,
 inkább csak eszek egy almát.

Domján Veronika

Minden napot ebben értve

Csak ez az arc van,
Hogy módosulj, eltörölj;
Mély lélegzet nincs,
Kétely szivárog föl.

*

Minden szóra fordul,
Meg a válla,
A csend csórára vetkezik,
És nem fordul utána.

*

Testem felöltöm. És alatta?
Mért nincs test tovább?!

*

Feliratos női hangrezgések,
Kifutó nevem a kapuban.

*

Köldököm alatt örökké szájában az ujja,
Biztos zene is szól hozzá.

*

Én vagyok az én nőm,
És ebben az állapotban kéne
Sok-sok reggel jobbra lépni.
Finom nedű csorogna a létezésemből,
Nem izzadság és dac.

*

S ahogy iktatódik
Az ütem,
Rend szerint
Minden rendben.

*

Az idő átlátszó géz alatt
Rétegekbe gyűrődve folyt le lassan,
Gyengén és fényesen, mint a méz.

*

Újragondolt emlékezetem
A tárgyak hült helyén
Tárgytalan vagy nem?!

Se, se, se

Jön is már felfelé, bár a bottal felzavart vízben alig látom. Kijebb kotortam, most kézzel nyúlok le, míg egyensúlyom érzem, és a kemény fedelet kitapintom. A par-ton hordalék, hatalmas kövek, beton és vas. A köpönyegváltó nevet rám, nem tehetek mást, minthogy nevetek és nem indulok sehová. Egy talált tárgy bizonyosságán sem érthetek semmit. Amit kitapintok, korántsem jelenvaló. Tudom, hogy nem merek veled szót érteni, de mindent értek és a gondolatok megdöbbenően hallgatag világa ámulatba ejt, szó szerint rabul ejt, az önkörén túl nem jutó üres tér. Áthallgatózom másik oldalamba és a világból érkező egyetlen halmazként egy kevés szó eszembe jut, felmarkolom, dörgölözöm jelentésekhez. Fenntartható szavakból fenntartható világ: vonzó, karakán, komisz. Feltételezett ellensúlyként emelkedik ki a bizonytalanból.